

JAK WAŻNY JEST RUCH

Ruch jest niezbędnym elementem życia każdego człowieka. Bodźce nerwowe są jego skutkiem. Ruch stanowi czynnik podtrzymujący życie, bowiem komórki pozbawione aktywności ulegają zwyrodnieniu i giną. Brak ruchu powoduje spadek ogólnej masy mięśniowej, a co za tym idzie- obniżenie sprawności fizycznej. Deficyt ruchowy ujemnie wpływa też na wentylację płuc i przemianę materii, zmniejsza odporność na zmęczenie i choroby, stwarza ryzyko deformacji fizycznej (wady postawy), jest przyczyną przedwczesnego starzenia się organizmu. Krótko mówiąc, ruch jest sposobem na podtrzymanie zdrowia, którym każdy z nas chce się cieszyć jak najdłużej.

Dzieci z niepełnosprawnościami o charakterze sprzężonym prezentują zaburzenia o podłożu neurologicznym w obrębie wielu sfer, dlatego też praca z nimi przebiegać musi wieloetapowo i wielokierunkowo, z uwzględnieniem indywidualnych różnic w ich zaburzeniach. Najważniejszym elementem terapii takich dzieci jest wykorzystanie ich możliwości ruchowych w celu ich aktywizacji i poprawy koncentracji ich uwagi. Osiągnięcie tych celów jest możliwe jedynie pod warunkiem obdarzania przez dziecko zaufania osób uczących je świata, którego ono samo nie jest w stanie poznać.

Czynnikiem warunkującym powodzenie terapii jest powstanie więzi emocjonalnej między dzieckiem a terapeutą. Zapewnia ona odpowiedni poziom i jakość interakcji społecznych. Nawiązanie przez terapeutę kontaktu emocjonalnego z dzieckiem stanowi niejako warunek realizacji niektórych celów szczegółowych terapii.